

חַת־ת לַיּוֹם שֵׁשִׁי פְּרִשְׁת בְּלֶק (בְּחוּ"ל חִקַּת) עֵרַב שַׁבַּת קוּדֶשׁ ט' תַּמוּז, ה'תשפ"ב

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמִשׁ / שישי עם רש"י

בלעם מברך את בני ישראל בפעם השלישית

בפעם הקודמת שבלעם נסה לקלל את בני ישראל, זה לא הלך לו. לכן בלק העלה רעיון חדש. אולי אם ילכו למקום אחר הם יצליחו?
הם הלכו להר פעור. בלעם, ידע על פי הנבואה שמה שהו לא טוב הולך לקרות לבני ישראל. הוא חשב שאולי זה יתגשם בעקבות הקללות שלו. (באמת, בני ישראל נענשו שם על עבודה זרה).
גם בפעם הזו בלק בנה 7 מזבחות והקריב שור ואיל כקרבן על כל אחד מהם. בלעם ידע שה' רצה לתת לבני ישראל רק ברכות לכן הוא החליט שלא לשאול את ה' בפעם הזו ובמקום זה, לדבר על העברות שבני ישראל עשו כדי שה' יכעס עליהם. ויאפשר לו לקלל אותם.
בלעם הסתכל על המקום שבו בני ישראל חטאו בחטא העגל. התבונן במקום שבו חנו בני ישראל כדי שיוכל לקנא בעושרם. הוא רצה לתת בהם עין הרע אבל במקום זה, הוא מאד התרשם ממה שראה.

הוא ראה שהאהלים של בני ישראל פנו בלם לכוון אחד כדי שלא יוכלו להסתכל האחד בתוך האהל של השני. הוא ראה שבני ישראל חיים באופן מאד צנוע. בלעם החל שוב לדבר ואמר: "אני בלעם הנביא. ה' מדבר אלי רק בלילה, אבל עדין ביכלתי לראות מה הוא מוסר לי. רציתי לקלל את בני ישראל אבל אינני יכול!"

"מה טבו אהליך יעקב", האהלים של בני ישראל מאד טובים! הדרך שבה אתם חונים היא מאד צנועה וזו זכות גדולה עבורכם. ואם זו לא זכות מספיק גדולה, "משכנותיך ישראל" – אתם מקריבים קרבנות בבית המקדש, וזה גורם לה' לסלוח לעברות שעברתם. אני מברך אתכם שתחיו לנצח ותגדלו כגן ה', עם מלך יהודי שימלך עליכם. ה' יעזר לכם להפגס לארץ ישראל שבה תחיו כמו אריות שאנשים מפחדים מהם אלו שמברכים אתכם יברכו, ואלו שמקללים אתכם יקוללו".

בלק מאד כעס: "אמרתי לך לבוא ולקלל את בני ישראל ובמקום זה אתה מברך אותם כבר שלוש

פְּעָמַיִם! כֶּעֶת, תִּסְתַּלַּק מִכָּאן, וְלֹא תִקְבַּל מִמֶּנִּי שׁוּם כְּבוֹד.
בְּלַעַם עֲנֵה לּוֹ: "מַה בְּרָצוֹנְךָ שְׁאַעֲשֶׂה? אֲמַרְתִּי לְךָ שְׁאוּכַל לֹאמַר רַק מַה שֶּׁה' יֵשִׁים בְּפִי.

תְּהֵלִים / יוֹם ט' לַחֲדָשׁ פְּרָקִים מ"ט - נ"ד

בְּתֵהֵלִים הַיּוֹם יִשְׁנוּ פְּסוּקֵי: "עוֹן עֲקָבִי יִסּוּבְנִי" - הַעֲבֵרוֹת שֶׁבְּעַקְבִּים סוֹבְבִים אוֹתִי.
דוֹד הַמְּלֶךְ אוֹמֵר שְׁאִינוֹ חוֹשֵׁשׁ מִכֶּךָ שְׁאִינוֹ מְקִיִּם אֶת הַמְצוּוֹת "הַגְּדוּלוֹת" שֶׁכְּתוּבוֹת בַּתּוֹרָה אוֹ נִלְמְדוּ
עַל יְדֵי חֲכָמִים, הוּא חוֹשֵׁשׁ דּוֹקָא עַל מְצוּוֹת "קִטְנוֹת" לְמִרְוֹת שֶׁהוּא שׁוֹמֵר אוֹתָם, יִתְּבֵן וְהוּא לֹא נִזְהָר
כָּל כֶּךָ בְּקִיּוּמָם.

הַרְבֵּי מְלַמֵּד כִּי בְּאִשֶּׁר אוֹמְרִים פְּסוּקֵי זֶה בְּתֵהֵלִים, חוֹשְׁבִים גַּם עַל הַמְצוּוֹת שֶׁלָּנוּ. כְּמוֹכֵן שְׁאִינוֹ מְקִימִים
מְצוּוֹת כְּמוֹ שְׁמִירַת שֶׁבֶת וְתַפְּלָה, וְאֶפִּילוֹ מֵאֵד מְקַפִּידִים עַל קִיּוּמָם, אֲבָל עֲלִינוֹ לְהַקְפִּיד גַּם עַל קִיּוּם
מְצוּוֹת "קִטְנוֹת" וְהַבְּנָה גַּם לְמִנְהַגֵּים הַחֲסִידִיִּים, כְּמוֹ אֲמִירַת חַת"ת אוֹ הַקְּפָדָה עַל אֶהְבֵּת יִשְׂרָאֵל
לִיהוּדֵי שְׁמַעוֹלָם לֹא פָּגְשָׁנוּ.

לְכֵן צְרִיכִים לִהְיוֹת זֵהִירִים וּמְקַפִּידִים עַל כָּל הַמְצוּוֹת "הַגְּדוּלוֹת" וְ"הַקִּטְנוֹת" כְּאֶחָד.

תְּנִיָּא / שַׁעַר הַיְחוּד וְהָאֱמוּנָה פְּרָק י"ב (ט' תַּמוּזַ שָׁנָה מְעַבְרַת)

אִם יֵשׁ לָכֶם קִפְסָה שֶׁל לָגוּ, וּבְרָצוֹנְכֶם לִבְנוֹת מִבְּנֵה לְמַגוּרִים, אִיךָ קוֹרְאִים לָזֶה בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ?

בֵּית! ב' י' ת'. גַּם לְקִפְסָה יֵשׁ שֵׁם בְּלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ תְּבֵה-ת' י' ב' ה'

אֲבָל אִם יֵשׁ לָהֶם שְׁלוֹשׁ אוֹתִיּוֹת דּוּמוֹת, מֵדוּעַ הֵם דְּבָרִים כָּל כֶּךָ שׁוֹנִים?

טוֹב, אִז לְמִילָה תְּבֵה יֵשׁ אוֹת נוֹסֶפֶת, וְהָאוֹתִיּוֹת בְּסֻדָּר שׁוֹנָה.

ה' בְּרָא כָּל דְּבַר בְּעוֹלָם בְּאֲמֻצְעוֹת הָאוֹתִיּוֹת. ה' אָמַר "יְהִי רְקִיעַ" וְהִשְׁמִים נִבְרָאוּ. ה' הִשְׁתַּמֵּשׁ

בְּאוֹתִיּוֹת ר'ק'י'ע' שֶׁהִפְכוּ לְמִילָה אַחַת-רְקִיעַ.

לְכָל אוֹת יִשְׁנָה חִיּוֹת מִיְחַדָּת, וּכְאִשֶּׁר מְצַרְפִּים אוֹתָהּ לְמִילָה שְׁלֵמָה, הִיא מְקַבֶּלֶת חִיּוֹת מְשֻׁלְּמֹת
כְּדִי לִיצוֹר אֶת אוֹתוֹ הַדְּבַר. כְּאִשֶּׁר ה' לָקַח אֶת אוֹתָן אוֹתִיּוֹת וַיִּצַר מֵהֵן מִילָה שׁוֹנָה, לְמִשְׁלַל יֶרֶק - י' ר'
ק', יִשְׁנָה חִיּוֹת אַחֲרָת. יִשְׁנָם מְלִים עִם אוֹתָן אוֹתִיּוֹת (לְמִשְׁלַל קִיר) אוּלָם בְּסֻדָּר שׁוֹנָה וְזוֹ מִילָה אַחֲרָת
לְחִלוּטִין.

לְכֵן גַּם הַחִיּוֹת שׁוֹנָה, וּפּוֹעֵלֶת בְּאִפְּן שׁוֹנָה כְּאִן בְּעוֹלָם (מְלִים שֶׁכּוֹלְלוֹת הַרְבֵּה דְּבָרִים מְקַבְּלוֹת חִיּוֹת
חֲזָקָה בְּמִיְחַד כְּמוֹ הַשְּׁמַיִם. [הַדְּרָגוֹת הַשׁוֹנוֹת שֶׁל הַשְּׁמַיִם - רְקִיעַ; זְבוּל, מְכוּן שְׁכִינָה לֹא צְרִיכִים כְּזוֹ
חִיּוֹת חֲזָקָה] הַאֲדָמוֹר הַזֶּקֶן גַּם מְלַמֵּד שֶׁהָאוֹת הַרְאֵשׁוֹנָה שֶׁל כָּל מִילָה נוֹתֶנֶת חִיּוֹת חֲזָקָה יוֹתֵר לְדַבֵּר
מֵאִשֶּׁר הָאוֹתִיּוֹת הָאַחֲרוֹת שֶׁבְּמִילָה).

כֶּךָ כָּל הַדְּבָרִים שֶׁבְּעוֹלָם נוֹצְרוּ עִם כ"ב (22) אוֹתִיּוֹת הָא'ב'.

זֶה נִרְאֶה כָּל כֶּךָ הַרְבֵּה דְּבָרִים, אֲגָמִים וְאֲבָנִים וְשָׁמַיִם וְשֶׁמֶשׁ וַיִּרְחַ וְכוּכָבִים וְצִמְחִים וְדָגִים וְחִיּוֹת

וְאֲנָשִׁים וְכָל כֶּךָ הַרְבֵּה סוּגִים מְכַל דְּבַר.

אֲבָל הַכֹּל מֵאֵת ה' אֶחָד וְהַחִיּוֹת שֶׁהוּא נוֹתֵן לְכָל דְּבַר עִם עֶשְׂרִים וְשֵׁתִים אוֹתִיּוֹת הָא' ב' הַקְּדוּשׁוֹת.

הַיּוֹם יוֹם / ט' תַּמוּזַ

הַיּוֹם לּוֹמְדִים עַל עֲצָה טוֹבָה מֵה לַעֲשׂוֹת כְּאִשֶּׁר הוֹרִים זְקוּקִים לַעֲזָרָה עֲבוּר יִלְדִיהֶם.

ה' לְפַעְמִים מְקַשֶּׁה עַל הַיְהוּדִים. בֵּינָן שֶׁה' רוֹצֵה שֶׁנִּעְבַּד קֶשֶׁה כְּדִי שְׁיִוָּכַל לָתֵת לָנוּ שֶׁכֶּר גְּבוּהָ יוֹתֵר עַל

עבודתנו הקשה.

יתכן לפעמים שאבא ואמא יעמדו בפני בעיה קשה - חס ושלום יתכן ומשהו לא יהיה כל כך בסדר עם אחד הילדים שלהם. יתכן ואחד מהם לא מתנהג כל כך יפה במקום הלמוד שלו, או שהוא לא מרגיש טוב. מה עליהם לעשות?

בהיום יום של היום הרבי אומר לנו שהדבר הטוב ביותר שאבא ואמא יכולים לעשות הוא לתת צדקה ולתמוך בלומדי תורה. אז ה' יעזר להם שהדברים המעיקים עליהם ישתפרו.

ספר המצוות / מצות עשה קנ"ט, לא תעשה שכ"ג, עשה ק"ס, לא תעשה שכ"ד

כעת נתחיל ללמוד על שביתת יום טוב. בספר המצוות לומדים ארבע מצוות הקשורות לשביתה ממלאכה בחג הפסח:

מצות עשה קנ"ט - היום הראשון של פסח הוא יום טוב ועלינו לשבת מעשית מלאכה (בחוץ לארץ שובתים ממלאכה בשני הימים הראשונים של החג).

מצות לא תעשה שכ"ג - אסור לעבד ביום הראשון של פסח.

מצות עשה ק"ס - היום השביעי של פסח הוא יום טוב ויש לשבת מעשית מלאכה (בחוץ לארץ, שביעי של פסח ואחרון של פסח הם יום טוב).

מצות לא תעשה שכ"ד - אסור לעבד ביום השביעי של חג הפסח.

רמב"ם / הלכות שביתת יום טוב פרקים א', ב', ג'

ברמב"ם היום לומדים על שביתה ממלאכה ביום טוב.

ביום טוב מתר לעשות רק סוגי מלאכות שאנו זקוקים להם לצורך הכנת אכל. אבל אפלו אותם מלאכות מתר לעשות אותם רק כאשר בפעל מכינים את האכל.

ישנם שתי מלאכות נוספות שמתר לעשותם לסבות אחרות. מתר לטלטל דברים מחוץ לבית במקום שאין בו ערוב אפלו לצורך סבה אחרת ומתר להדליק אש לסבה אחרת מלבד בשול (למשל כדי להתחמם).

אבל חכמים מזהירים אותנו שלא להשאיר את כל העבודה ליום טוב שכן אז נהיה עסוקים כל הזמן ולא נוכל להנות מהחג. לכן מתר לבשל בחג כדי שהאכל יהיה טרי אבל לא לטחון בחג למשל, כי זה דבר שיכלנו לעשות קדם וזה לא גורם לאכל שיהיה לו טעם יותר טוב אם זה נעשה דוקא בסמיכות להכנה.

דרכי החסידות / התקשרות

פעם, אדם שעבד בשלטון הישראלי הגיע אל הרבי ליחידות. בסוף היחידות הרבי אמר לו, אני רוצה להסביר לך מה אני מנסה לעשות. תאר לעצמך שאתה מתבונן בנר. כל שאתה יכול לראות זה שענה סביב הפתילה. אולם כלום לא קורה. מתי הנר הופך לשימושי בשאתה לוקח להבה ומקרב אותה לפתילה. אז הנר מתחיל לבער ומביא אור. כשיהודי לומד תורה, הוא כמו נר בוער. השענה היא הגוף והפתילה היא הנשמה. אם אתה מדליק את הנשמה באור התורה, היהודי עושה את עבודתו בעולם. זה מה שאני מנסה לעשות" אמר הרבי, "להדליק את הנשמות באור התורה".